

käes, ja siiski isse ilma häädata; ei vujalga;
gi ei arwanud temma häädaks, waid ellas
Jummalat kites ja tännades; ei viimsel
otsalgi ei lahkunud ommast Issandast, sest
temma olli sedda õppinud, et temma ennast
ei arwanud häcdaks, mis pudub üksnes ih-
husse, agga hingesse ei woi putuda, kui hing
Issa párralt. Vata, wagga innimenne ellab
Jummalas, ja ei olle temmal hääda, kui tem-
ma jouab Jummalala jure. Et keik innimesed
on pattused, ei siis woi waggadki wällust ho-
pis ilma jáda; ommeti wagga ei arva sedda
wallo ennesele waewaiks eggia häädaiks, waid
rõmuetelleb, kui hea rist tedda sadab täiema
ello tele. — Ees nüüd peaks se ollema häädaiks
nimmetada, kui innimenne ei te mis Jum-
mal tahhab.”

„Kül so sannad diged, armas tāddimees,
ja ma pallun sind ja keik küllamehhed, andke
andeks, et ma rummalaste ollen kostnud.”

„Kes ka kohhe parremat wästust olleks

leidnud?” ličas Peter. „Nüüd, et ollette
teie jutto kuulnud, teame kül parremat,
agga kes muido olleks wanna tadi Toma
ette joudnud diget wästust nimmetada?
Illa jo peame teid tännama, et ollete meid
õppetanud. Agga nüüd pallume, selletage
meile veel, kust ülleüldsa keik hääda touseb.”

„Ees siis veel ei olle teil luggu seige jo?
küsvis Thomas „Se on häädaiks, kui inni-
menne ei te, mis Jummal tohhab, ja sellepär-
ast touseb fa keik hääda ülleüldsa sest, et in-
nimenne ei te mis Jummal tahhab.”

„Roh!” wästas Peter, „siis kül peab
iggaühhel aina hääda ollema, sest keik olla-
me pattused, ja pat on se, mis fáib Jummo-
la tahtmisewästo ja sadab iggawest wallo.
Ommeti arwan, et sa kaarliga rákides täh-
hendasid veel isse asja. Nági meile sedda
nüüd ülles.”

„Kül olleme keik pattused, agga illa
on pattuse ja pattuse wahhel wahhet. Wä-